

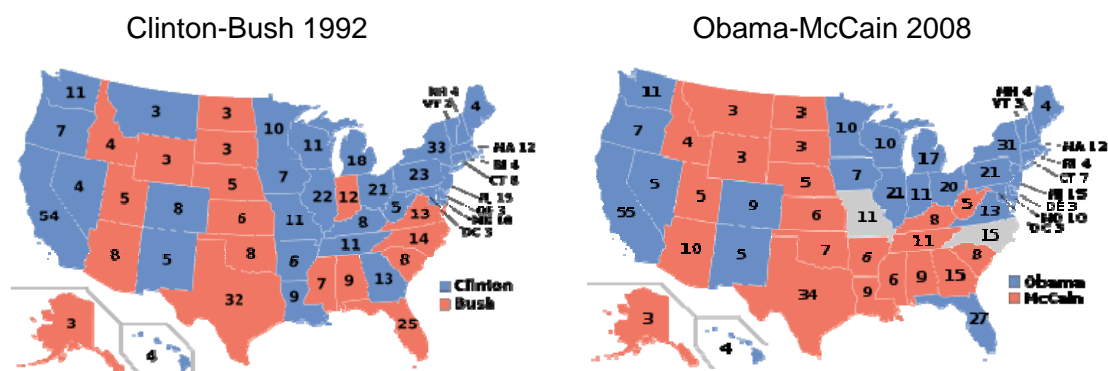
Fent honor a totes les previsions demoscòpiques, Barack Obama ha estat escollit president dels Estats Units d'Amèrica, amb un avantatge de set milions de vots respecte del candidat republicà, John McCain. La distància final entre un i altre ha estat molt similar a la pronosticada pels darrers sondeigs.

La victòria d'Obama és rotunda, però no és un "landslide", un allau.

L'avantatge d'Obama sobre McCain es pot qualificar de "normal" dins la sèrie d'eleccions presidencials dels últims quaranta anys en vot popular, en el col·legi electoral i en la distribució geogràfica del vot.

Segons els equilibris en el col·legi electoral, la victòria d'Obama és similar a les obtingudes per Bill Clinton sobre Bush i Dole el 1992 i 1996. En aquelles ocasions el demòcrata va sumar 370 i 379 vots de grans electors. Obama n'obtidria ara mateix 349, quan falten per assignar els grans electors de Carolina del Nord (15) i Missuri (11).

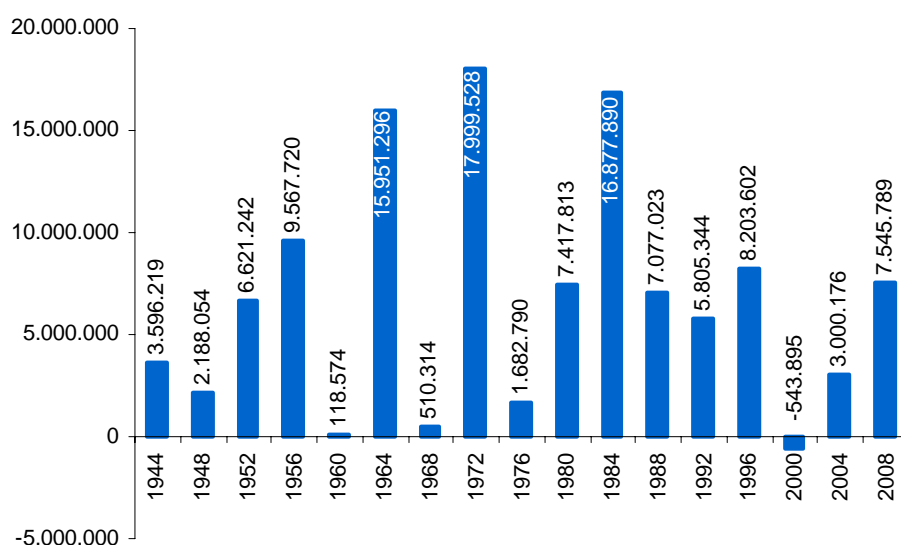
El mapa electoral que queda després d'aquestes eleccions és similar al de l'any 1992, la primera victòria de Bill Clinton. Aleshores els demòcrates varen aconseguir estats del Sud, com Tennessee (pàtria del vicepresident Gore), Arkansas (pàtria de Clinton), Louisiana o Georgia, mentre que Obama ha guanyat a Florida, Indiana o Virgínia.

Malgrat el que pugui semblar segons algunes anàlisis, el resultat d'Obama no significa un trencament de l'estructura profunda del vot als Estats Units. Es mantenen les constants tradicionals que marquen els equilibris entre demòcrates i republicans des de fa quaranta anys.

Si es té en compte la diferència entre el guanyador i el segon, es confirma aquesta elecció com a "normal". L'avantatge de set milions i mig de vots (a manca dels darrers escrutinis), situa Obama al mateix nivell que Reagan 1980, a mig camí de les victòries espectaculars del mateix Reagan el 1984, Nixon el 1972 o Johnson el 1964. En tots aquests casos, es tractava de presidents en reelecció.

Avantatge del guanyador 1944-2008

En qualsevol cas, la victòria d'Obama supera la de Clinton 1992 i, juntament amb les majories a Senat i Cambra, pressuposa l'inici d'una era de domini demòcrata.

Respecte de la convocatòria de 2004, els demòcrates han sumat uns cinc milions de vots, mentre que els republicans n'han perdut uns cinc i mig (a falta del 100% escrutat).

	Demòcrata	Republicà
2004	59.028.109	62.028.285
2008¹	64.043.290	56.497.501
	5.015.181	-5.530.784

El resultat d'Obama és el més alt (en xifres absolutes) que ha aconseguit mai un candidat a la presidència i manté la tendència creixent dels demòcrates des de 1980. En les últimes set presidencials, han sumat una mitjana de cinc milions de vot a cada presidencial.

L'augment d'Obama, però, podria acabar sent inferior al de Kerry 2004, que augmentà en vuit milions de vots el resultat de Gore 2000.

Per la seva banda, McCain ha obtingut un resultat a mig camí entre el Bush de 2000 i de 2004. Els seus 56 milions de vots són similars als obtinguts per Reagan el 1984, però llavors l'aleshores president s'endugué l'elecció amb el 59% dels vots, mentre que McCain s'ha d'acontentar amb el 46%.

Aquestes dades fan evident que hi ha hagut una alta mobilització, però possiblement no en les xifres que alguns mitjans donen.

A manca de dades reals, les projeccions oscil·len entre els 125 i els 133 milions de votants (segons la George Mason University i el Committee for the Study of the

¹ dades provisionals

American Electorate de l'American University), el que suposaria un augment d'entre 3 i 10 milions respecte de 2004.

Altres estimacions, que situen la participació en 148 milions (com indica RealClearPolitics.com i de la que es fa ressò El Periódico), no semblen molt realistes, ja que pressuposaria que els dos grans partits només han aconseguit el 81% dels vots (cosa que només ha succeït el 1992, quan Ross Perot va endur-se una part de l'electorat republicà).

El global de la participació pot haver quedat molt a prop del record de 1960 (63%), segons les estimacions dels experts.

Tanmateix, les dades globals poden amagar una mobilització subterrània per part de nous electors que hagin donat suport a Obama. L'increment d'aquests pot haver-se compensat per la desmobilització de part de la base republicana més dura, que no ha votat McCain.

Algunes anàlisis assenyalen que hi ha hagut un descens de la participació real en estats de tradició republicana, com Wyoming o Dakota del Sud, mentre que creixia en estats com Illinois, Indiana o Carolina del Nord.

Les dificultats de McCain per atraure el vot dur de Bush han estat importants, malgrat l'elecció de Palin com a candidata a la vicepresidència.

Segons les enquestes a peu d'urna de la CNN², McCain ha atret només el 81% d'aquells que varen votar per Bush el 2004.

A McCain li han fallat els homes blancs, amb pocs o molts ingressos, identificats com a republicans i conservadors, casats amb fills i que van a missa com a mínim un cop a la setmana. És a dir, la base dura dels republicans, aquells que van donar la reelecció a Bush.

D'altra banda, entre els que declaren haver votat per primer cop (un 11% del total), Obama supera al republicà per 68% a 31%. Aquests haurien aportat a la candidatura demòcrata uns nou milions de vots.

La força del vot a Obama resideix en les dones, els joves i els negres, els que tenen pocs o molts estudis, els més pobres i els més rics, els jueus, els que no van mai a missa i les mares solteres.

Dues fractures que s'expliciten en aquestes eleccions: la generacional i l'econòmica.

Entre els blancs, hi ha més votants d'Obama en els estrats superiors (per renda o estudis) i entre els joves. Entre els negres, en canvi, el suport a Obama és més fort entre els més pobres i amb menys estudis.

	Obama	McCain
Blancs universitaris	47%	51%
Blancs no universitaris	40%	58%
No blancs universitaris	75%	22%
No blancs no universitaris	83%	16%

² 17.836 entrevistats, <http://edition.cnn.com/ELECTION/2008/results/polls/#USP00p1>